

Sygn. akt V CNP 35/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi P. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt II Ca [...]

w sprawie z wniosku I. K.

przy uczestnictwie P. K.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2014 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

**2) oddala wniosek wnioskodawczynie o zasądzenie kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą uczestnika P. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 13 marca 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa rozpatrywana jest z uwzględnieniem przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta jest szczególnym środkiem prawnym, służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Istnieją pewne analogie między tą skargą a skargą kasacyjną, obie skargi są bowiem instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Skarga, o której mowa w art. 424¹ k.p.c., wymaga oceny, że kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Natomiast skarga kasacyjna może wynikać tylko z zarzutu naruszenia prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale takie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Nie można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. orzeczenia wydanego na podstawie jednej z możliwych do przyjęcia wykładni przepisu prawa.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Taka właśnie sytuacja zachodzi w sprawie. Wbrew zarzutom skarżącego nie można uznać, by Sąd drugiej instancji naruszył, i to w sposób oczywisty, rażący, przytoczone w skardze przepisy prawa. Podniesiony w skardze problem sprowadza się do nieuwzględnienia przez Sąd II instancji zarzutu apelacyjnego opartego na orzeczeniu przez Sąd I instancji ponad

żądanie wnioskodawczyni i w tym zakresie nie można dopatrzeć się rażącego naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy. W świetle dokonanych ustaleń faktycznych oraz treści pism procesowych składanych w niniejszej sprawie nie można uznać zasadności twierdzenia o rażącym, kwalifikowanym naruszeniu przytoczonych w skardze przepisów prawa.

Wobec oczywistej bezzasadności skargi orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424¹ k.p.c.

Odnosząc się do żądania zasądzenia kosztów postępowania na rzecz wnioskodawczyni należy zauważyć, że wniesiona przez wnioskodawczynię odpowiedź na skargę została zwrócona (k. 15 i 16), ponieważ nie może być ani sporządzona ani podpisana przez aplikanta radcowskiego, natomiast złożenie odpowiedzi po upływie terminu do jej wniesienia nie wywołuje skutku w postaci konieczności zasądzenia kosztów postępowania.

aw